

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

20 noiembrie 2013

mun.Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Petru Ursache,

Judecătorii - Elena Covalenco, Nicolae Gordilă,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Bogdan Elena, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 05 iunie 2013 și de inculpatul Moraru Octavian împotriva sentinței Judecătoriei Ocnîța din 22 februarie 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 05 iunie 2013 în cauza penală privindu-i pe

Moraru Octavian Victor, născut la 12 aprilie 1985, originar din s.Dîngeni, r-nul Ocnîța, domiciliat în or.Ocnîța, str.Entuziaștilor 11.

Termenul examinării cauzei în:

prima instanță de la 03.08.2011 pînă la 22.02.2012,

instanța de apel de la 15.03.2012 pînă la 05.06.2013,

instanța de recurs de la 17.09.2013 pînă la 20.11.2013.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ocnîța din 22 februarie 2012, Moraru Octavian a fost condamnat în baza art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani și în baza art.266 Cod penal la 1 an închisoare, iar în temeiul art.84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

Conform art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe un termen de probă de 2 ani.

Acțiunile civile au fost admise parțial, dispunându-se încasarea de la Moraru Octavian în beneficiul lui Bujac Larisa a prejudiciului material în sumă de 202,18 lei, a prejudiciului moral în sumă de 20000 lei și a cheltuielilor suportate pentru acordarea asistenței juridice în sumă de 9500 lei, iar în total 29712,18 lei, și a prejudiciului moral în beneficiul lui Juc Serghei în sumă de 4000 lei și Snegur Cristina în sumă de 2000 lei.

2. Potrivit sentinței, Moraru Octavian a fost condamnat pentru faptul că, la 14 august 2010, aproximativ în jurul orei 00.35, conducînd automobilul de serviciu de model „VAZ 2107”, cu n/î C IZ 385, în orașul Ocnîța și deplasîndu-se pe str.50 de Ani ai Biruinței în direcția ieșirii din or.Ocnîța, ignorînd cerințele pct.45 subpct.l) lit.a), b), c), d), pct.45 subpct.2) și pct.51 subpct.l) lit.c) din Regulamentul Circulației Rutiere potrivit căroră „conducătorul auto trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținînd permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii), d) condițiile rutiere, iar în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească pentru a nu pune în pericol situația traficului, precum și că prealabil depășirii conducătorul de vehicul

trebuie să se asigure că poate efectua depășirea fără a pune în pericol sau a stingeni circulația din sens opus”, a ieșit pe banda cu sens opus, tamponând hipomobilul condus de cet. Juc Serghei în care se aflau cet. Bujac Larisa și Snegur Cristina, care se deplasau în direcția opusă acestuia și era semnalizat în față cu catadiopi de culoare albă, conform Regulamentului Circulației Rutiere.

În rezultatul accidentului rutier, pasagerilor hipomobilului le-au fost cauzate, conform raportului de expertiză medico-legală nr.16/D, nr.17/D nr.18/D din 30.05.2011: lui Bujac Larisa - vătămări corporale grave, lui Snegur Cristina - vătămări corporale ușoare și lui Juc Serghei - vătămări corporale fără cauzarea prejudiciului sănătății.

Tot el, la aceeași dată, după comiterea accidentului rutier soldat cu vătămarea gravă a integrității corporale a cet. Bujac Larisa, ignorând prevederile pct.12 subpct.(1) lit.a), b), c), f), g) din Regulamentul Circulației Rutiere potrivit căruia „conducătorul de vehicul implicat într-un accident în traficul rutier este obligat să oprească imediat vehiculul, să nu schimbe poziția vehiculului și a obiectelor de pe carosabil provenită ca urmare a accidentului, să acorde primul ajutor, să cheme ambulanța în cazul în care în accident au fost cauzate traumatisme persoanelor, să asigure, pe cât posibil, păstrarea urmelor, precum și ocolirea locului accidentului, să anunțe despre accident poliția și să rămână pe loc pînă la sosirea lucrătorilor de poliție”, a organizat tractarea automobilului condus de el de la fața locului, părăsind locul accidentului rutier.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către acuzatorul de stat, părțile vătămate L.Bujac, S.Juc și inculpatul O.Moraru, care au solicitat:

- procurorul, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care O.Moraru să fie condamnat în baza art.264 alin.(3) lit.a), 266, 84 Cod penal definitiv la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, invocînd blîndețea pedepsei, argumentînd că instanța nu a dat apreciere juridică tuturor probelor și circumstanțelor cauzei, încălcînd criteriile generale de individualizare a pedepsei, incorect aplicînd în privința inculpatului prevederile art.90 Cod penal, nu a ținut seama de gradul prejudiciabil al faptei săvîrșite, de persoana acestuia, care abia peste un an a recuperat cet.L.Bujac prejudiciul material, astfel nu va fi atins scopul pedepsei penale;

- părțile vătămate, casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai aspră, deoarece cea aplicată este prea blîndă, în urma accidentului rutier au avut de suportat cheltuieli suplimentare, din care motiv solicită să fie încasat de la inculpat prejudiciul material în folosul lui L.Bujac în mărime de 11022 lei, iar în folosul lui S.Juc prejudiciul moral în mărime de 3000 lei;

- inculpatul, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri de achitare, invocînd ilegalitatea și netemeinicia sentinței, motivînd că instanța a dat o apreciere greșită probelor prezentate de acuzare, care nu confirmă vinovăția lui; nu este vinovat în comiterea accidentului rutier, deoarece el nu putea și nici nu avea posibilitatea de a evita accidentul, dat fiind faptul că de pe partea lateral-dreapta a carosabilului în față sa brusc i-a ieșit un automobil, astfel că dînsul a acționat în stare de extremă necesitate; cuantumul prejudiciului moral încasat în folosul părții vătămate L.Bujac este unul exagerat, disproporțional cu caracterul vătămărilor corporale pretinse, iar pierderea auzului de către aceasta poartă un caracter temporar.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 05 iunie 2013, au fost respinse, ca nefondate, apelurile declarate de acuzatorul de stat, părțile vătămate L.Bujac, S.Juc și inculpatul O.Moraru.

Instanța de apel a constatat că prima instanță, în conformitate cu prevederile art.101

Cod de procedură penală, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului O.Moraru în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.264 alin.(3) lit.a) și 266 Cod penal, care se confirmă prin probele acumulate pe dosar și cercetate în ședințele de judecată, și anume declarațiile părților vătămate L.Bujac, S.Juc și C.Snegur, a martorilor A.Mateiciuc, A.Mazur, A.Rotari, O.Rusnac, I.Mocrii, cât și materialele dosarului – procesele-verbale de cercetare la fața locului, schema accidentului rutier și tabelul fotografic, de reținere a autovehiculului din 14.08.2010; rapoartele de expertiză medico-legală nr.16/D, 17/D și 18/D din 30.05.2011, probe care se racordă între ele și formează un ansamblu probatoriu, prin care se dovedește vinovăția inculpatului, și combat argumentele acestuia, precum că dînsul nu se face vinovat de comiterea accidentului rutier.

La fel, instanța de apel a considerat neîntemeiate argumentele inculpatului, precum că dînsul înainte de accident a fost orbit de un alt automobil care se deplasa în întâmpinarea sa și, pentru a evita tamponarea frontală, a fost nevoit să iasă pe banda de sens opus, unde a și tamponat hipomobilul, pe care nu l-a observat la timp, din motiv că strada nu era iluminată, deoarece se combat prin declarațiile părților vătămate și procesul-verbal de cercetare la fața locului, conform cărora nemijlocit înainte de accident, pe segmentul de drum unde a avut loc tamponarea, în afară de automobilul condus de inculpat și hipomobil, nu se deplasa nici o unitate de transport, locul accidentului era iluminat artificial, iar hipomobilul, conform Regulamentului Circulației Rutiere, era înzestrat cu catadiopi și putea fi observat la timp de către conducătorii auto.

De asemenea, a fost respins și argumentul inculpatului, precum că dînsul nu a părăsit locul accidentului rutier, dar a remorcat automobilul de la fața locului, pe motiv că acesta era deteriorat, avea scurgere de combustibil și fumega, deoarece din aceleași declarații a părților vătămate, a martorilor, din procesele-verbale de cercetare la fața locului și a automobilului la momentul reținerii, rezultă că acesta nu fumega, iar la locul impactului nu au fost depistate careva pete de ulei sau benzină, precum nu au fost depistate la automobil și careva deteriorări a sistemului de combustibil sau ulei, iar declarațiile martorilor I.Mocrii și Gh.Țarălungă, precum că automobilul fumega și prezenta pericol, vin în contradicție cu restul probelor, din care motiv au fost apreciate critic, avînd scopul de a ameliora situația inculpatului în latura ce ține de învinuirea adusă în baza art.266 Cod penal.

Respins au fost și argumentele inculpatului, precum că prima instanță nu a constatat careva încălcări din Regulamentul Circulației Rutiere și că în urma impactului părților vătămate le-au fost cauzate vătămări corporale mai ușoare decît cele constatate la ele prin rapoartele de expertiză medico-legală, deoarece prima instanță justificat a constatat încălcarea de către inculpat a prevederilor pct.45 subpct.1) lit.a), b), c), d), subpct.2) și pct.51 subpct.1) lit.c) din Regulament, adică încălcări ce au dus la accidentul în cauză cu consecințele survenite, iar concluziile rapoartelor de expertiză privind vătămarea corporală a părților vătămate, atît la urmărirea penală, cât și în prima instanță, nu au fost contestate de inculpat și acesta nu a solicitat efectuarea unor contraexpertize suplimentare.

Totodată, instanța a conchis că motivele invocate în apelurile declarate de procurer și părțile vătămate, precum că inculpatului nejustificat i s-a aplicat o pedeapsă prea blîndă, cu suspendarea executării ei, deoarece acesta anterior a mai fost tras la răspundere penală, sînt neîntemeiate, pe motiv că, reieșind din prevederile art.111 alin.(1) lit.a) Cod

penal, acesta se consideră neavînd antecedente penale și careva restricții privind neaplicarea în privința lui a art.90 Cod penal nu sînt. Astfel, prima instanță la stabilirea pedepsei a ținut cont de gravitatea infracțiunilor săvîrșite de inculpat, de circumstanțele cauzei și persoana acestuia, lipsind temeiul de a considera că pedeapsa aplicată este prea blîndă.

Referitor la argumentele părților vătămate în latura civilă, instanța a considerat că acestea sînt neîntemeiat, deoarece după ce prima instanță a soluționat acțiunea civilă, în cazul cînd dînsule au mai suportat careva cheltuieli suplimentare legate de caz, ele nu sînt lipsite de dreptul de a se adresa cu acțiune civilă în ordinea procedurii civile, unde în urma prezentării probelor ce ar justifica aceste cheltuieli, pot să-ți restituie despăgubirile.

5. Împotriva deciziei instanței de apel au declarat recursuri ordinare procurorul E.Bogdan și inculpatul O.Moraru, care solicită:

- procurorul, invocînd din temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală, casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei, pe motiv că instanța de apel constatînd cu certitudine împrejurările de fapt și aspectele de drept a cauzei, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale nu a ținut cont de dispozițiile art.61,75 Cod penal, și nu le-a dat deplină eficiență, deoarece inculpatul a comis două infracțiuni dintre care una cu intenție, iar prin faptul că a părăsit locul accidentului rutier, a demonstrat că nu se căiește sincer de cele comise, nu a acordat ajutor necesar părților vătămate și nu a recuperat prejudiciul material și moral acestora, astfel că este incorectă concluzia instanței că prin aplicarea pedepsei cu suspendarea condiționată a executării ei, inculpatul se va corecta și reeduca, corijarea lui fiind posibilă doar prin izolare de societate;

- inculpatul, invocînd temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 8), 12) Cod de procedură penală, casarea hotărîrii, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri de achitare pe învinuirea adusă în baza art.266 Cod penal, din motiv că în acțiunile sale lipsesc elementele infracțiunii incriminate, deoarece nu au fost acumulate probe ce ar demonstra faptul că dînsul intenționat a plecat de la locul accidentului rutier și a lăsat persoanele accidentate în pericol de viață; instanțele incorect au apreciat declarațiilor martorilor Ig.Macrii, V.Roman, A.Matriciuc, Gh.Țarălungă, M.Țarălungă, O.Rusnac și A.Rotari, din care rezultă că automobilul a fost remorcat de alte persoane din motiv că mirosea a benzină, iar declarațiile părților vătămate L.Bujac și C.Snegur în acest sens urmau a fi apreciate critic, deoarece prima și-a pierdut cunoștința în urma accidentului rutier, iar a doua era cu picioarele rupte și nu se putea deplasa spre L.Bujac; instanța nu a ținut cont de faptul că de către organul de urmărire penală nu a fost dispusă și petrecută expertiza auto-tehnică în vederea stabilirii stării tehnice a mijlocului de transport.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestora din următoarele considerente.

Cu referire la recursul procurorului:

Potrivit textului recursului, procurorul a invocat ca temeiuri de casare a hotărîrilor judecătorești art.427 alin.(1) pct.6) și 10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept atunci cînd aceasta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Colegiul constată că temeiurile la care se referă recurentul, nu sînt aplicabile din punct de vedere al prezenței erori de drept care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

După cum rezultă din textul recursului, procurorul consideră că instanța de apel

fără a-și motiva soluția, neîntemeiat a menținut sentința cu suspendarea condiționată a pedepsei cu închisoarea aplicată lui O.Moraru pe termen de probă, prin ce a ignorat principiul individualizării pedepsei penale.

La acest capitol Colegiul atestă că, conform art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a acestuia. Totodată, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Sanctiunea art.264 alin.(3) lit.a) și art.266 Cod penal, în baza cărora O.Moraru a fost condamnat, prevăd pedeapsa închisorii de la 3 la 7 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 4 ani și, respectiv, de până la 2 ani.

Conform prevederilor art.90 alin.(1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărîre motivele condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și termenul de probă, în limitele de la 1 la 5 ani.

Potrivit actelor cauzei, prima instanță în baza art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal i-a stabilit lui O.Moraru pedeapsa închisorii pe un termen de 3 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani și în baza art.266 Cod penal de 1 an închisoare, iar în baza art.84 Cod penal, pedeapsa definitivă i-a fost stabilită de 4 ani închisoare. În temeiul art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe un termen de probă de 2 ani, care a fost menținută prin decizia instanței de apel.

Consultînd textele sentinței și deciziei instanței de apel, Colegiul reține că ambele instanțe au ținut seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de toate circumstanțele atenuante și lipsa celor agravante, de persoana inculpatului, că a recunoscut vina parțial și s-a căit sincer în cele comise, că are la întreținere un copil minor, și, reieșind din scopul pedepsei penale, și din faptul că O.Moraru, nu prezintă pericol pentru societate, au considerat posibilă corijarea și reeducarea lui fără izolarea de societate, dispunînd suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite acestuia.

Prin urmare, instanțele de fond la stabilirea pedepsei inculpatului au respectat prevederile legii, iar în atare situație, careva interdicții de suspendare condiționată a executării pedepsei de 4 ani stabilite inculpatului legea nu prevede, deoarece suspendarea executării condiționate a pedepsei, conform art.90 Cod penal alin.(4) Cod penal, poate avea loc și în cazul săvârșirii unei infracțiuni de categorie gravă.

Astfel, instanța de apel și-a motivat concluzia prin care a respins apelul procurorului, constatînd că pedeapsa stabilită este în corespundere cu prevederile art.7, 61, 75 Cod penal și că aplicarea art.90 Cod penal în privința lui O.Moraru s-a efectuat în limitele prevăzute de lege, fiind respectate principiile generale de individualizare a pedepsei.

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-a comis eroarea de drept la care se face referire și, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate.

Cu referire la recursul inculpatului:

Potrivit textului recursului, inculpatul invocă ca temeiuri de casare a hotărârilor judecătorești pct.6), 8), 12) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau aceasta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, solicitînd casarea acestora și pronunțarea unei hotărâri de achitare pe învinuirea adusă în baza art.266 Cod penal, pe motiv că în acțiunile lui lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii date.

Colegiul constată că temeiurile la care se referă autorul recursului nu persistă în cauză, deoarece din decizia instanței de apel rezultă că instanța a analizat obiectiv probele administrate, a dat răspuns la toate argumentele expuse de inculpat în apel, motivîndu-și soluția privind vinovăția acestuia în săvîrșirea infracțiunilor imputate.

Sub aspectul situației de “neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Colegiul penal reține că instanțele de fond, în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art.100 alin.(4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, corect ajungînd la concluzia privind vinovăția lui O.Moraru în comiterea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit.a) și art.266 Cod penal, încadrarea juridică a acțiunilor acestuia fiind justă.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și minuțios în textul hotărîrilor instanțelor de fond, prin care se confirmă vinovăția inculpatului în cele incriminate, și anume - declarațiile părților vătămate L.Bujac, S.Juc și C.Snegur, a martorilor A.Mateiciuc, A.Mazur, A.Rotari, O.Rusnac, I.Mocrii, cît și materialele dosarului – procesele-verbale de cercetare la fața locului, schema accidentului rutier și tabelul fotografic, de reținere a autovehiculului din 14.08.2010; rapoartele de expertiză medico-legale nr.16/D, 17/D și 18/D din 30.05.2011. Aceste probe, care au fost puse la baza concluziei de vinovăție a inculpatului, coroborează între ele și nu trezesc careva dubii în ce privește faptul că inculpatul a părăsit locul accidentului rutier.

Instanțele de fond au respins versiunea înaintată de către inculpatul O.Moraru, precum că dînsul a remorcat automobilul pe motiv că acesta a fost deteriorat, avea scurgere de combustibil și fumea, deoarece aceasta se combate prin declarațiile părților vătămate, a martorilor, procesul-verbal de cercetare la fața locului și a automobilului la momentul reținerii, din care rezultă că acesta nu fumea, iar la locul impactului nu au fost depistate careva pete de ulei sau benzină, precum nu au fost depistate la automobil și careva deteriorări a sistemului de combustibil sau ulei. Din acest motiv au fost apreciate critic și declarațiile martorilor I.Mocrii și Gh.Țarlungă date în acest sens, fiind considerate depuse cu scopul de a ameliora situația inculpatului.

Conform legislației în vigoare, conducătorul mijlocului de transport, care după săvîrșirea accidentului rutier a părăsit locul accidentului rutier lăsînd persoana accidentată în pericol pentru viață, urmează să poarte răspundere conform cumulului de crime, adică conform art.264 și 266 Cod penal.

Avînd în vedere că inculpatul O.Moraru conducînd mijlocul de transport și încălcînd regulile de securitate a circulației rutiere, a manifestat imprudență față de apariția și evoluarea stării de pericol pentru viața părților vătămate și, în rezultat, a părăsit

locul accidentului rutier, acțiunile acestuia corect au fost încadrate în baza art.264 alin.(3) lit.a) și art.266 Cod penal.

Astfel, Colegiul constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunilor incriminate inculpatului și ca urmare, temeiul invocat de către recurent stipulat în art.427 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilită presupusa eroare de drept.

Ca temei de recurs este invocat și pct.12) art.427 Cod de procedură penală - faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită. Colegiul conchide că acest temei nu persistă în cauză, deoarece instanța de judecată nu a făcut o altă încadrare juridică a faptelor comise de către O.Moroaru decât aceea în baza căreia dînsul a fost pus sub învinuire.

Totodată, Colegiul remarcă că recursul repetă textul apelului și argumentele expuse de recurent au fost anterior invocate în apel, iar instanța de apel minuțios le-a examinat și, apreciind toate probele din dosar, examinîndu-le în ansamblu, s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra lor, corect considerîndu-le neîntemeiate.

Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Dezacordul autorului recursului cu aprecierea probelor de către instanțele de fond, nu se încadrează în temeiurile de recurs, prevăzute de art.427 Cod de procedură penală.

Astfel, analizînd materialele cauzei și hotărîrile atacate, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea acestora.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestora în cazul în care constată că sînt vădit neîntemeiate.

În acest context, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursurilor ordinare declarate de procuror și inculpat fiind vădit neîntemeiate.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Bogdan Elena, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 05 iunie 2013 și de inculpatul Moraru Octavian împotriva sentinței Judecătorei Ocnîța din 22 februarie 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 05 iunie 2013 în cauza penală în privința lui Moraru Octavian, fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 11 decembrie 2013.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Elena Covalenco

Nicolae Gordilă